

רע"פ 2349/13 - צביקה פרץ נ' עיריית תל אביב - אגף החנייה

רע"פ 2349/13 - צביקה פרץ נ' עיריית תל אביב - אגף החנייהעליון

רע"פ 2349/13

צביקה פרץ

נגד

עיריית תל אביב - אגף החנייה

בית המשפט העליון

[08.04.2013]

כבוד השופט ס' ג'ובראן

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 20.2.13 בעפ"א 64062-12-12 שניתן על

ידי כבוד השופטת א' כהן

ובקשה לעיכוב ביצוע

החלטה

לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (עפ"א 64062-12-12, כבוד השופטת א' כהן), מיום 20.2.2013.

המבקש הורשע ביום 5.12.2012, לאחר ניהול הוכחות, בבית משפט לעניינים מקומיים בתל אביב (תיק 5376637, כבוד השופטת מ' קרביס), בעבירת איסור חניה לפי סעיף 6(ד)(2א) לחוק עזר לתל אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), תשמ"ד-1983. בית המשפט קבע כי ביום 15.2.2011, החנה הנאשם את רכבו על המדרכה, כאשר במקום לא היה תמרור שאפשר זאת. לאחר ששמע את המבקש ואת פקח העירייה שרשם את דו"ח החנייה, קיבל בית המשפט את גרסת המאשימה והרשיעו בעבירה. באותו היום ניתן גזר הדין, במסגרתו עמד בית המשפט לחומרה על כך שהמבקש מנהל הליך משפטי מלא, ובמקביל לא שילם את הקנס, ולפיכך גזר עליו קנס בסך 1,000 ש"ח.

המבקש הגיש על פסק הדין ערעור לבית המשפט המחוזי תל אביב. לטענתו, טעה בית המשפט כאשר העדיף את גרסת פקח החנייה על פני גרסתו. הוא מוסיף כי מספר דוחות שניתנו לו על-ידי עיריית תל אביב בוטלו על ידה, ולא ניתן משקל מספק לתמונות שצילם ממקום האירוע שלטענתו מוכיחות את חפותו. ביום 20.2.2013, דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המבקש, לאחר שלא מצא שבמקרה דנן מתקיימות נסיבות חריגות המחייבות התערבות בקביעות המהימנות של הערכאה הדיונית. כמו כן, בית המשפט לא ראה לנכון להפחית מסכום הקנס שקבע בית המשפט לעניינים מקומיים, משום שהוא אינו חורג מהמקובל במקרים דומים.

מכאן בקשת רשות הערעור שבפניי. במסגרתה חוזר המבקש על טענותיו בערעור, וטוען כי לא ניתנה לו הזדמנות מספקת להשמיע את עמדתו ולקיים דיון הוכחות נוסף במסגרת הערעור. במסגרת הבקשה שבפניי, מבקש הוא כי יערך דיון הוכחות נוסף בעניינו, בו יוכל להציג ראיות שלדבריו יובילו לזיכוי ולביטול דו"ח החנייה. לאחר עיון בפסקי הדין של הערכאות הקודמות ובבקשה על נספחיה, מצאתי כי דינה להדחות, וזאת מבלי להידרש לתגובת המשיבה.

הלכה היא כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה מבין טענות הצדדים טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית, החורגת מענינם הפרטי, או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים (ראו: רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). אין זהו המקרה. העיון בבקשה מעלה כי מכלול טענותיו של המבקש נוגעות לעניינו הפרטי בלבד, ואין מעוררות כל סוגיה כללית. כלל טענות המבקש נוגעות לממצאים עובדתיים וקביעות מהימנות של הערכאה הדיונית, שנבחנו והוכרעו על ידי שתי ערכאות. כפי שציין בית המשפט המחוזי, ערכאת הערעור לא תתערב ללא סיבה כבדת משקל בממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית (ראו: ע"פ 2932/00 אלמקייס נ' מדינת ישראל (21.2.2001)). הלכה זו מקבלת משנה כוח שעה שמדובר בגלגול השלישי של ההליך. כמו כן, לא מצאתי כי יש להעניק למבקש רשות ערעור מטעמי צדק. עסקינן בעבירה מסוג חטא, בגין דו"ח חנייה, שבעניינו שתי הערכאות הקודמות שקלו את נסיבות ביצוע העבירה בצורה המניחה את הדעת. סוף דבר, הבקשה נדחת. משכך, מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע. ניתנה היום, כ"ח בניסן התשע"ג (8.4.2013).